Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1891. 40de Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 21de Juni 1891.

Det er ikke almindeligt for Ældsterne i Israel, der ere kaldte fra Forsamlingen, naar Folket er samlet til Gudsdyrkelse, at udvælge en Tekst til at tale over. I Almindelighed stole de aldeles paa den Helligaand, som giver dem passende Ord at tale til de Forsamlede. Jeg ønsker ligeledes at stole paa den Helligaand, og paa de Helliges Tro og Forbønner, men imidlertid ønsker jeg i Eftermiddag ogsaa at tage en Tekst, en, som jeg klippede fra en Avis for nogle Dage siden, fordi jeg tænkte at den muligvis vilde være god at gjøre Betragtninger over senere. Jeg vil læse den:

„Rev. Dr. Richter, der ledede Grev von Moltkes Begravelses-Ceremonier, sluttede med at læse følgende Uddrag fra et Brev, som var skrevet af den gamle Soldat paa hans 80-aarige Fødselsdag:

„Min Livsvandring er omtrent endt, men hvilken forskjellig Maalestok vil der ikke blive lagt for Bedømmelsen af vor jordiske Vandring i det Tilkommende. Ikke Udfaldets Glans, men de Motivers Renhed, som ligger til Grund for vore Anstrængelser, og Standhaftighed i vore Pligters Udførelse, endogsaa naar, hvad vi gjorde, kunde neppe ses, det vil bestemme Værdien af det menneskelige Liv. Hvilken en forunderlig Udvælgelse af Høje og Lave vil ikke finde Sted paa den store Session. Vi ere ikke bekjendte med hvad vor egen eller Andres Lod vil blive. Det vil være vel ikke at lægge afgjørende Vægt paa det ydre Udseende. „Disse vise Ord," sagde Prædikanten, „ere Tankerne af en forstandig Mand, og en Kristens Erkjendelse. Han, som dør saaledes, dør vel."

„Disse vise Ord," sagde Prædikanten, „er en Kristens Tanker," og vi kunde passende tilføje: Tankerne af en Sidste-Dages Hellig. Med dette mener jeg, at denne Filosofi er af saadan Natur, at den meget vel kunde have havt sit Udspring fra en Sidste-Dages

Hellig — en Bekjender af, hvad Verden kalder „Mormonismen"; thi „Mormonismen" indgyder vissselig den Sandhed, at vi ikke maa dømme Mænd efter „ydre Udseende," ikke tillade os at blændes af den falske Glans, som bedækker det ydre af baade Aandeligt og Timeligt i denne faldne Verden. Vi kunne ikke fuldkommen dømme en Mands Arbejde efter „ydre Udseende," eller efter, hvad som er sagt og tænkt om ham; thi Menneskene ere udsatte for at undervurdere det, som i Virkeligheden er betydningsfuldt, og til at lovprise og ophøje det, som i Virkeligheden er betydningsløst og uden Værdi. Mange Ting, som ere skjulte og ikke anerkjendte af menneskelig Visdom, er desuagtet af stor Værdi og væsenlig Vigtighed.

For over 71 Aar siden gik en ung Mand, som da boede i Udkanten af det vestre New-York, ud i Skoven for at bede til Herren om Lys og Kundskab angaaende hans Sjæls Salighed. Hans Sind var bevæget, angaaende hvilket af de mange kristne Samfund, der var det sande; han ønskede at kjende Vejen, paa hvilken han skulde vandre; han var forvildet af de mange forskjellige Sekter — Methodister, Baptister, Presbyterianere, — Alle fremholdt den Paastand, at være den rette Kirke, men alligevel vare de alle af forskjellige Meninger. Efter at have læst hos Apostelen Jakob: „Men dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham," satte han urokkelig Tillid til disse Ord og gik ud i Skoven for at bede til Herren om Visdom. Dette var om Foraaret 1820, da denne Begivenhed, som paa den Tid var tilsyneladende af ringe Betydning, fandt Sted. Der var intet pralende i dette; hvilkensomhelst Dreng kunde have gjort det samme. Ingen saa ham gaa ud at bede, uden Gud, men denne Begivenhed, omendskjøndt „neppe set," var af stor Vigtighed for hele den menneskelige Familje.

Joseph Smith erklærede, at han neppe havde begyndt at bede, forend han blev overvældet af en Magt, som bandt hans Tunge og truede ham med Tilintetgjørelse. Men han fortsatte med at bede til Gud i sine Tanker, indtil han saa en Lysstøtte, som dalede gradvis ned over sig, og sluttelig befandt han sig befriet fra den onde Magt. Pludselig stod to herlige Personer ligeoverfor ham, den Ene kaldte ham ved Navn, pegede paa den Anden, sigende: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!" Ligesaa snart Joseph var bleven Herre over sig selv og i Stand til at tale, spurgte han disse to Personer hvilket af de forskjellige Samfund, der var det sande; han modtog det Svar, at ingen af dem var det rette, og at deres Lærdomme vare Menneskebud, at de droge nær til Herren med deres Mund og ærede ham med Læberne, men deres Hjærter vare langt fra ham. Derefter forlod disse to himmelske Væsener ham.

Dette er Joseph Smiths Vidnesbyrd om den Begivenhed, som fandt Sted, da han kun var fjorten Aar gammel. Endskjøndt han vidste, at dette Syn var guddommeligt, og Tusinder efter ham have ligeledes betragtet Synet som saadant, var det dog kun seet af en ung Dreng, og Verden i Almindelighed spottede og foragtede ham, fordi han bar Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Senere besøgtes Joseph af en Engel, som kaldte sig Moroni, og som forklarede, at han var den sidste af de nephitiske Profeter, der havde levet blandt Nephiterne eller Amerikas Urindvaanere. Denne Engels Mission var at vise Joseph nogle gamle Opteg-

nelser, som vare opbevarede og som indeholdt en historisk Beretning om det Folk, der havde beboet det amerikanske Kontinent. Han besøgte ham tre Gange en Nat og belærte Ynglingen om det store Sidste-Dages Værk, som Gud havde til Hensigt at paabegynde. Han fortalte ham om de store Straffedomme, som skulde komme over Nationerne for deres Overtrædelse. Han sagde, at Hedningernes Fylde var nær forhaanden, og at Zion skulde opbygges af det samlede Israel — Josephs Efterkommere til dette Land, og Levningen af Judæ til Palæstina — for at beredes til Frelserens Komme.

Engelen kom til ham om Natten. Ingen saa ham uden Joseph. Dette var hans Vidnesbyrd, og tildels er dette de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd i Dag.

Ved en anden Lejlighed fortælles der, at et herligt Englebesøg var givet til Joseph Smith og Oliver Cowdery, som vare beskjæftigede med at oversætte Mormons Bog. Den 15de Maj 1829 gik de ud i Skoven for at bede om Lys angaaende Læren om Daab i Vand til Syndernes Forladelse, om hvilken de havde læst i Bogen, som de oversatte. Denne Lærdom var mere eller mindre kjendt. Det er sandt, at nogle Kristne praktiserede Neddyppelsens Daab, men ikke til Syndernes Forladelse; Andre benyttede Bestænkelse eller Overøselse, men Handlingen var ikke betragtet som nødvendig til Salighed. Men her fandt disse to Mænd — Joseph og Oliver — Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse omtalt, og de ønskede at blive oplyste om denne vigtige Handling. Joseph erindrede, hvorledes Gud havde besvaret hans forrige Begjæringer, og han besluttede at gaa til den samme Kilde for at erholde Underretning. Medens de to Ynglinge bade, nedsteg et himmelsk Sendebud og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det Aaronske Præstedømme i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed."

Dette Sendebud sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, som i gamle Dage, medens han var her paa Jorden, kaldtes Johannes den Døber. Han sagde, at han handlede under Bestyrelse af Peter, Jakob og Johannes, der holdt det Melkisedekske Præstedømmes Nøgler, hvilket Præstedømme vilde i Herrens egen belejlige Tid blive beseglet paa dem.

Fra denne Tid vare disse to unge Mænd Herrens Tjenere, bemyndigede til at prædike Evangeliet og døbe til Syndernes Forladelse, og de vare de eneste Mænd paa Jorden, som havde denne Myndighed. Det var en meget vigtig Begivenhed at give Saliggjørelsens Nøgler til Menneskeslægten; men hvem saa, at de vare lagte i disse unge Mænds Hænder, uden dem selv. Sikkerlig, Vigtigheden af en Begivenhed beror ikke paa Antallet af dens Vidner.

Ved en anden Lejlighed ordineredes Joseph og Oliver til det Melkisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes. Det gav dem Myndighed til ved Haandspaalæggelse at tildele Menneskene den Helligaand, hvilken oplyser Sjælen og giver Vidnesbyrd om Sandheden af det evige Evangelium. Dog var ikke Verden underrettet om disse himmelske Væseners Ankomst. Lærdommen om Englebesøg var for Kristen-

heden ubekjendt, ikke alene ubekjendt, men ogsaa betragtet som falsk og gudsbespottelig. Menneskene i Almindelighed kunde ikke forstaa, at Gud virkelig vilde aabenbare sig for en saa ringe og uanset Person som Joseph Smith. Verden kunde ikke fatte, at Gud var et personligt, legemligt Væsen, men antog ham at være en Aand, allestedsnærværende.

Men her kom en Dreng, som havde den Dristighed at sige, at Gud vor fælles Fader havde aabenbaret sig — at han var en Person, et legemligt Væsen, ligesom hans Søn Jesus Kristus. Det er sandt, at Kristenheden i mange Aar havde læst denne Lærdom i den hellige Skrift, hvor der siges med Bestemthed, at Mennesket er skabt i Guds Billede, og at Sønnen er Faderens Afglans og hans udtrykte Billede, men Verden havde forglemt dette. Joseph Smith erklærede denne store Sandhed, og gjorde saaledes, uagtet han blev bespottet og forfulgt for denne sin Paastand. Det simple Faktum, at han tilkjendegav at have set Gud, var nok til at foraarsage, at Verdens Had og Foragt vendte sig imod ham. Men hvorfor skulde denne Paastand være indbildsk? Kunde det alligevel ikke være muligt, at Joseph Smith var en større Personlighed, end Verden antog ham at være? Hvorledes var det med Fortidens Profeter og med Frelseren selv? Paa samme Maade vare de hadede og forfulgte. Apostlene, til hvis Ære store og pragtfulde Kirker nu ere byggede, vare i deres Tid dræbte som Misdædere og Forbrydere. Datidens Kristne bleve kastede for vilde Dyr, slæbte til Døde, korsfæstede, stenede, gjennemsaugede, tjærede og brændte som Fakler i de kejserlige Haver i Rom. Dette var den Behandling, som disse Kristne fik i de Dage, men nu ere de prisede og ophøjede af deres Drabsmænds Efterkommere, som erklære, at dersom de havde levet i hine Dage, skulde de ikke have forfulgt Profeterne. Men jeg er alligevel ikke sikker paa dette —

I Midten af Tiden kom Jesus Kristus, den største af alle Profeter, Guds enbaarne Søn, som havde tilsidelagt sin Herlighed — hans Stilling var bleven forandret fra en Konges til en Betlers; han vandrede omkring paa denne Jord, og søgte at indprænte paa Menneskenes Sind, hvem han i Virkeligheden var. Hvorledes blev Frelseren modtaget? Hvem kjendte ham? Hvem vidste, hvem han var? Endog Johannes, hans Forløber, kjendte ham ikke til Fulde i Begyndelsen. Der var ingen Straalekrans eller Helgenglorie om hans Hoved, som vi kunne se Kristus afbildet i vore Dage. De Beviser, som vare givne til Johannes, vare, at de Syge bleve helbredede, Djævle uddkastede, og Evangeliet prædiket for de Fattige. Nogle Faa samlede sig omkring Jesus og anerkjendte ham som Guds Søn, men for den store Majoritet af Befolkningen betragtedes han blot som Tømmermanden Josephs Søn. Han var hadet og forfulgt, og tilsidst maatte han lide en forsmædelig Død.

Om Verden benyttede denne Fremgangsmaade med Herrens Tjenere i Fortiden, er det da urimeligt, at Folk ogsaa ville behandle Nutidens Profeter paa samme Maade? Om de halshuggede Paulus og korsfæstede Peter, hvorfor skulde de ikke ihjelslaa Joseph Smith? Den menneskelige Natur er den samme i alle Tidsaldre. En Fisker i fordums Dage vilde Verden ikke anerkjende for en Apostel, og vi kunne heller ikke forvente at Majoriteten af Befolkningen i vore Dage ville antage en Landbrugers Søn for en Guds Profet.

Man er i Almindelighed tilbøjelig til at dømme efter det „ydre Udseende," eller med andre Ord, at vurdere Menneskene efter, hvad de besidder af denne Verdens Gods. Hvad vilde Besvarelsen af følgende Spørgsmaal have blevet for to Tusind Aar siden: Hvem er den største Mand i Verden? Augustus Cæsar — den romerske Kejser — vilde Svaret uden Tvivl have blevet. Svaret vilde sikkerlig ikke have blevet: Jesus af Nazareth, og dog, i det Barns Legeme, som var født i en Stald og lagt i en Krybbe, indesluttedes Verdens Frelsers, Guds enbaarne Søns Aand. Han kom for at frelse den store Kejser, om han vilde frelses. Jesus var uimodsigelig den Største, uagtet han var ringeagtet, forfulgt og sluttelig hængt paa Korsets Træ.

I Dag er det Hele forandret. Mange af dem, som vare de Første, ere blevne de Sidste, og mange af dem, som den Gang vare de Sidste, ere nu blevne de Første. Jesus er nu dyrket af Millioner, medens Augustus' Betydenhed er bleven reduceret til den rette Stilling. Beviser ikke dette hvad endnu kunde ske i Fremtiden? Er det ikke muligt, at den kristne Verden i Fremtiden kunde komme til at erkjende, at Joseph Smith stod lige med Paulus, Petrus, Jeremias og de gamle Profeter? Han demonstrerede ved sit Arbejde Beviserne for sin Missions Guddommelighed; han prædikede, profeterede, helbredede de Syge, og tilsidst beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod.

„Af deres Frugter skulle I kjende dem." Vi maa dømme „Mormonismen" efter dens Principer. Vi maa dømme Joseph Smith efter Frugterne af hans Lærdomme, ikke efter, hvad Folk sige om ham, ej heller efter hans egne Ufuldkommenheder. Hvem paastaar, at han var fuldkommen? Hvem paastaar, at Apostlene, som leve paa Jorden i Dag, ere fuldkomne, eller at nogen forkrænkelig Person kan være fuldkommen? Mænd kunne være Guds Tjenere og dog have deres Fejler. De gamle Apostle havde deres Ufuldkommenheder.

Peter, den ædle Aand, fornægtede ved en vis Lejlighed sin Mester; Paulus var en Forfølger, førend han blev en Apostel, og dog lad os lytte til hans ypperlige Vidnesbyrd: „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen. Iøvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag." Enhver Mand, som har levet i Kjødet, har havt sine Ufuldkommenheder, men disse ere ikke Frugterne, ved hvilke Sandheden og Værdet af hans Mission skal anerkjendes eller prøves. En Diamant kan være gjemt i Jorden eller bedækket med Støv, den er alligevel en Diamant.

Vi maa ikke efter „ydre Udseende" dømme, hvem der er stor, og hvem der er ubetydelig. Dette har Gud beholdt i sin egen Magt. Alle Mennesker ville komme til at staa for Guds Trone og dømmes efter, hvad de i Virkeligheden ere, og ikke efter, hvad der er bleven sagt og tænkt om dem. Ikke „Udfaldets Glans" men „Standhaftigheden af vore Pligters Udførelse" vil blive den Dags Rettesnor.

Aabenbareren Johannes siger: „Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ej heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Kristus de tusinde

Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes." Lad os overveje dette. Konger og Regenter raadne i Jorden, medens Martyrerne, de forfulgte og ihjelsloge, regjere med Kristus.

Maa Gud velsigne og hjælpe os til at være ydmyge og trofaste. Maa vi have Kjærlighed til vore Medmennesker, og forkynde Sandheden for dem, saaledes som den er aabenbaret til os, ikke alene i Ord, men i Gjerninger. Lad os aldrig tænke, at vi alene ere Guds Børn, men lad os bede, og søge, at Alle maa blive frelste formedelst den udstrakte Magt og Indflydelse, som findes i Jesu Kristi Evangelium. Amen.

Haandspaalæggelse.

Det hellige Princip, som vi kjende under Navn af Haandspaalæggelse, gaar ligesaa langt tilbage i Tiden som Menneskeslægten. Det er velbekjendt for Bibellæsere, at Patriarkerne meddelte Velsignelser til deres Børn ved at lægge deres Hænder paa Børnenes Hoveder, hvilke de ved Profetiens Aand velsignede. For Eksempel da Patriarken Jakob paa sit Dødsleje velsignede sine Sønner, skete det ved Haandspaalæggelse. I den gamle Pagts Tid beskikkedes ligeledes Offerdyret paa den store Forsoningsdag ved Haandspaalæggelse. Syndeskylden overdroges ved denne Handling paa det stedfortrædende Offerdyr.

I Kristi og Apostlenes Dage meddeltes Aandens Gaver til de Kristne ved Haandspaalæggelse. Og lad os lægge Mærke til, at kun Apostlene eller de, som havde apostolisk Myndighed, kunde udføre denne Handling. Det fremgaar meget tydeligt af Apostlenes Gjærningers 8de Kapitel, hvor der omtales, at Fillippus prædikede Evangeliet for Folket i Samaria. Efter at han havde meddelt Apostlene i Jerusalem den glædelige Underretning, at Mange havde annammet Guds Ord og vare blevne døbte, rejste Peter og Johannes til Samaria, „hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand, (thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herre Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. Gj. 8, 14—17.)

Ved Haandspaalæggelse beseglede endvidere de forskjellige Grader af Præstedømmet paa Mænd, som Apostlene fandt værdige dertil. Læs til Eksempel Ap. Gj. 13, 3, hvor der berettes, at Paulus og Barnabas, inden de bleve udsendte til Hedningerne for at forkynde Evangeliet for dem, bleve ordinerede ved Haandspaalæggelse. Endelig læse vi, at Haandspaalæggelse fandt Sted ved Syges Salvelse. Lad os citere Apostelens Ord: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham." (Jak. 5, 14—15.) (Se ligeledes Luk. 4, 40. 13, 11—13. Mark. 8, 23—25. Ap. Gj. 9, 17 og

28, 8.) Paa samme Maade administrere de Sidste-Dages Hellige i vore Dage nævnte Ordinantser — ved Haandspaalæggelse.

Ved Haandspaalæggelse meddeles den Døbte den Helligaands Gave. Den Helligaand, som gives de Døbte, er Menighedens Livskraft, den Enkeltes Kraft saavelsom Fællesskabets Baand. Uden den Helligaand vilde Jesu Kristi Kirkes Medlemmer, sammenlignelsesvist talt, være døde Lemmer.

De herlige Velsignelser, som gives de Troende ved Haandspaalæggelse, ere praktiske i deres Natur. Den, som med Tro modtager denne Gave, erholder et Bevis paa Sandheden af Kristi Evangelium, hvilket ingen teoretisk Bevisførelse kan tilintetgjøre; thi Aandens Vidnesbyrd i vort Indre er et Faktum. Det er ligesaa tydeligt som Bevidstheden om Tilværelsen. Naar vi se, at Menneskene erholde aandelige Gaver, saasom Gaven at profetere, at tale fremmede Tungemaal, at helbrede de Syge, som have Tro paa Salvelses-Ordinantsen, hvilket vi i utallige Tilfælde have set, da kjende vi, Kristi Evangelium er Sandhed, trods Alt, hvad Verden kan indvende derimod.

Haandspaalæggelse er et af de Principer, som Verdens mange Kirkesamfund have afskaffet eller fortrængt. Mange sige, at denne Handling er overflødig. Idet Sekterne lære dette, stemple de sig selv som afvegne, og, „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud. Hvo som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen.“ (2 Joh. 9. V.)

Andre bibeholde Haandspaalæggelse i visse Tilfælde uden at have Aandens Gaver. Enkelte Baptister, til Eksempel, lade de Døbte modtage Haandspaalæggelse og byde dem velkomne i deres Samfund, men de erklære ikke at give dem nogen Gave, som de ikke forud havde. Andre Kirker lade deres Præstekandidater indvies med mange Fraser og Haandpaalæggelse, men deres Prædikanter nødes til at stole paa deres Lærdom og ikke paa Aandens Gave. Grunden hertil er, at de, som give Haandspaalæggelse, have ingen Myndighed fra Gud.

Haandspaalæggelses-Principet er forordnet af Gud. Kun de, som ere bemyndigede, kunne meddele den Kraft, som medfølger samme. „Ingen tager sig selv denne Ære (at være Præst), men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var.“ (Hebr. 5, 4.) Dette gjælder for Alle, som skulle udføre noget i Guds Navn, eller paa hans Vegne.

Vi ere bekjendte med, at vi i Daaben gjør Pagt med Gud, som forpligtiger os til at adlyde hans Love, uden hvilket Ingen kan se Gud. Ved Haandspaalæggelse stadfæstes Pagten, som den Døbte har gjort med Herren, og den Døbte meddeles ved Haandspaalæggelsen (for den Helligaands Gave) ikke blot Samfund med de Hellige paa Jorden, men tillige Samfund med Gud, Kristus og alle Guds Hellige. Lad os aldrig glemme denne Pagt. Lad os daglig søge Kraft hos Gud til at holde hans Bud, saa vi maa naa det herlige Maal, vi tragte efter, Sjælens Frelse i Guds Rige. — Sv. Härolden.

Den 1ste August 1891.

Raad til Præstedømmet.

Raad og Formaninger til det arbejdende Præstedømme ere ofte blevne givne gjennem „Stjernen," og der kunde maaske være enkelte Personer, der vilde synes, at det er unødvendigt at gjentage forhen givne Raad og Instruktioner. Men naar vi tage i Betragtning, at der stadig foregaa Forandringer i Missionen, at Brødrene, som nu for Eksempel virke i Evangeliets Tjeneste i denne Mission, afløses, den ene efter den anden, efter at have virket et Par Aars Tid, og erstattes med nye, da kunne vi let se Nødvendigheden af, at vi gjennem „Stjernen" paaminde de nye Arbejdere i Vingaarden angaaende deres Embedspligter.

Der forekommer overordentlig sjeldent nogen Misforstaaelse angaaende Grænsen af den Myndighed, som Missionærerne have, der virke som Konferencepræsidenter, Gréns-Forstandere eller omrejsende Ældster under Sidstnævntes Bestyrelse. Men for at kunne virke paa en gavnlig Maade bør enhver Ældste være nøjagtig underrettet om Udstrækningen af og Grænsen for hans Virkekreds og Myndighed. Ved at holde sig for langt indenfor den begrænsede Linje bliver en Person indskrænket og tvungen i sin Virksomhed, og Værkets Fremgang under hans Overopsyn hæmmet. Dersom han paa den anden Side overskrider Grænserne for sin Beskikkelse, maa han nødvendigvis indsnige sig i en Andens Virkekreds og saaledes gjøre Brud paa Ordensprinciperne. Lovene og Principerne for Kirkens Regjering ere imidlertid saa overordentlig letfattelige, at Misgreb og Misforstaaelser ere unødvendige.

Naar en Mand i Jesu Kristi Kirke modtager en Del af det hellige Præstedømme, hvilket bemyndiger ham til at handle i de Kaldelser og Beskikkelser, som vedkomme dette guddommelige Værk, er det, for at kunne virke heri, hans Pligt, flittigt at gjøre sig bekjendt med de Pligter, som særligt ere forbundne med denne Myndighed og Kaldelse. Den samme Regel gjælder i Tilfælde, hvor Nogen bliver udvalgt til et særligt Embede. Mangel paa Underretning medfører Udygtighed til at handle med Visdom til Velsignelse for Guds herlige Værk; derfor siger Befalingen, given ved ny Aabenbaring: „Lad hver Mand kjende sin Pligt og gjøre den."

Det er et underliggende Princip, som skulde være som en Ledestjerne for enhver Mand i Henseende til Kirkens Bestyrelse. Det er en Vejviser, som letfatteligt er given i Aabenbaringerne til Guds Kirke og som indbefattes i alle hans Hænders Gjerninger, hvoriblandt de Verdener, som pryde Himmelens udstrakte Rum. Denne Vejviser er, at i enhver af Kirkens Embeder og Bestillinger den lavere Myndighed ikke styrer og kontrollerer den højere.

Bringende dette Princip til Anvendelse i denne Missions Affærer, maa det anses for rigtigt at bestemme en Ældstes Stilling, som præsiderer over en af Kirkens Gréne. Han skulde i enhver Henseende være en Fader for den lille Flok, han er anbetroet at vaage over, og hvis Velfærd det er hans Pligt med den

største Omhyggelighed at drage Omsorg for. Han skulde virke med Mildhed og Sagtmodighed, og dog være urokkelig som Klippen, naar der er tale om Retfærdighedens Principer. En af hans Hovedpligter er at paase, at Præstedømmet og de Hellige opfylde deres Pligter, og ved Guds Velsignelse og sine Brødres Hjælp, at udrydde Ugudelighed fra Kirken. Han skulde ogsaa altid erindre den store Ansvarlighed, som hviler paa ham, i Udbredelsen af Evangeliet, og understøtte dem, der præsidere over ham. Han bør ogsaa erindre, at alle Sager af Vigtighed, som vedrøre Kirken indenfor hans Virkekreds, skulde modtage Kirkens Bifald, da Loven, som er aabenbaret angaaende Fremgangsmaaden i denne Henseende siger, at Alt skal udføres med „almindeligt Bifald."

Enhver Mand, som indehaver et Embede, er uafhængig i sin Kaldelse og Virksomhed, men under Bestyrelse af en højere Autoritet. Som for Eksempel: En Ældste, der er beskikket til at bestyre en Konference, præsiderer, i Kraft af denne Beskikkelse, over de Grene, som findes deri. Men naar en Mand præsiderer over en Grén, følger ikke deraf, at han selv behøver at vaage over de mindste Enkeltheder, som vedrører den. At ville forsøge herpaa vilde endog være en højst uvis Fremgangsmaade. En vis og forstandig Forvalter vil bruge al den Hjælp, han har, paa den nyttigste og bedste Maade og saaledes holde Samfundet i Virksomhed, at det kan være i stadig Velvære og Aandens Liv kan flyde synligt gjennem hele Organisationen.

Ved Behandling af en Gréns Affærer fordres almindelig Høflighed og Orden, at, naar en Konferencepræsident er tilstede, Forstanderen da overtyder sig om hans Mening og handler i Overensstemmelse hermed. Det følger ikke deraf, at Konferencepræsidenten skal tage Magten fra Gréns-Forstanderen; denne skal selvfølgelig respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulde det aldrig tabes af Syne, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Aand til at lede dem, blive nogen Mangel paa Enighed i Følelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedsmand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmaalet, bliver opfordret til at gaa frem, som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip gjælder overalt i hele Organisationen og alle dens Gréne. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem Gréns-Forstanderen og Konference-Præsidenten og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

En Sag, som ikke bør forglemmes, der gjælder for Alle, uden Hensyn til Rang og Stilling, er, at Præstedømmet eller en dermed forbunden Beskikkelse ikke er givet nogen Mand for at sætte ham i Stand til at herske over Nogle med despotisk Magt. En haard, bydende og tvingende Aand er i Modstrid med Kristi og Evangeliets Aand. Alle Kaldelser henhørende til Kirken ere hellige og paalagte Mænd, for at de kunne velsigne og ikke for at undertrykke deres Medmennesker. Det er en Kaldelse, som sætter den vise og beskedne Besidder i Stand til at lede Mænd og Kvinder frem paa Lysets, Kundskabens og

Dydens Vej, saa at de kunne erholde den evige Freds og Frelses herlige Velsignelser.

Guds Værks Interesser fordre ogsaa, at en Ældste forbliver i den Virkekreds, han er bleven beskikket til at virke i, og ikke rejser for at besøge andre Dele af Konferencen uden først at have indhentet Konferencepræsidentens Samtykke. Skulde en Ældste, af særlige Grunde, ønske at være fraværende fra sin Virkekreds for at besøge andre Dele af Landet udenfor den Konference, han er i, foretrække vi, at han spørger herom, gjennem hans Præsident, da det er en Selvfølge, at en Konferencepræsident ikke, med den tilbørlige Agtelse for Ordens-Loven, kan udstrække sin Myndighed udenfor sin egen Virkekreds. Denne Orden gjælder ogsaa for Grénene og er lige anvendelig i alle Tilfælde. Samme Princip er i Kraft i Tilfælde, hvor Konferencepræsidenterne ønske at besøge andre Dele af Missionen udenfor deres umiddelbare Virkekredse. Den samme Regel er gjældende for dem, som for de Ældste, der arbejde under dem.

Vi haabe, at disse Betragtninger, vi her have gjort, ville blive opfattede paa den rette Maade. Det er ikke vor Mening at ville beskjære Ældsternes Frihed eller Privilegium til at aflægge nødvendige Besøg udenfor deres respektive Virkekredse, men i saadanne Sager, og forøvrigt i enhver Ting, have vi Ret til at forvente, at et tilbørligt Hensyn bliver taget til de Ordens-Principer og Love, som ere ubetinget nødvendige ved Udførelsen af alle Kirkens Affærer. Uden Overholdelse af disse Regler, vil kun Forvirring blive Resultatet. Enhver trofast Ældste har en stor Ansvarlighed paalagt sig, og det er nødvendigt, at han i sin Virksomhed skulde handle i Overensstemmelse med Principer, som bringe Harmoni, thi Herren har sagt: „Mit Hus er ikke et Forvirringshus, men et Ordenshus."

Uddrag af Korrespondance.

Ældste Edw. Berg skriver fra Bergen, Norge, den 23de Juli: „Jeg modtog for nogle faa Dage siden Underretning om, at min elskede Fader Gunder Eriksen Berg er afgaaet ved Døden den 25de Juni i Logan, Utah. Han var født den 27de Maj 1827 i Stjørdalen, Norge, annammede Evangeliet den 14de November 1862 i Throndhjem og emigrerede til Utah den 1ste August 1878. Han hensov blidt og roligt, ligesom han var falden i Søvn; men faldt han i Søvn? O, nej! Han var en trofast Sidste-Dages Hellig — han indgik til Livet; han vaagnede netop da til Livet, hvor han kan virke blandt de Ædle og Trofaste indtil Opstandelsens herlige Morgen. O, hvilken Glæde og Tilfredsstillelse for os, naar vi overveje den Lyksalighed, som er i Vente for alle Adams Sønner og Døtre, som have adlydt Jesu Kristi Evangelium og stridt Troens gode Strid i denne korte, jordiske Tilværelse og gjort sig værdige til at blive iklædte Udødelighed og evigt Liv, naar Kristus skal regjere blandt sine Trofaste og Udvalgte. Naar jeg tænker over disse herlige Sandheder, standser mine Taarer over en øm og kjærlig Faders Bortgang, og jeg maa udbryde: Alt er vel! Gud har sat os her i denne Prøvestand for at gjøre os værdige til at modtage det

evige Livs Herlighed herefter. Maa Herren styrke min aldrende Moder, at hun maa lære at kjende sig selv og gjøre sig værdig til at møde min Fader, hendes Mand, i Opstandelsen."

Ældste O. N. Stohl skriver fra Upsala, Sverige, den 27de Juli: „Igaar afholdtes vort Distriktsmøde. Vi havde to offenlige Forsamlinger, og Lokalet var fyldt til Trængsel af opmærksomme Tilhørere. En god Aand var tilstede, og Flere udtalte deres Tilfredshed med de Lærdomme, som vare blevne fremholdte. Vi havde ligeledes et Møde udelukkende for Kirkens Medlemmer. Præsident Anderson sagde, at han talte disse Sammenkomster blandt de bedste Møder, som han havde bivaanet under sit Ophold i Sverige. Mange oprigtige, sandheds søgende Mennesker undersøge Evangeliet, og vi have det Haab, at Flere vil i en nær Fremtid forene sig med Kirken og blive behjælpelig med Udbredelsen af Herrens Sag. Siden Konferencen i Stockholm har vi, med faa Undtagelser, besøgt alle de Hellige i denne Grén, og opmuntret dem til at opfylde deres Pligter og leve ifølge Evangeliets Love."

Præsident L. Dahlquist skriver fra Norrkoping den 14de Juli: „Jeg har nylig besøgt Wingåkers Grén og overværet syv Forsamlinger, af hvilke to vare afholdte hos Fremmede. De fleste af de Hellige i denne Grén vise stor Venlighed overfor Missionærerne. De Fremmede ere ligeledes venlige mod os, men der er ikke Mange, der vil lytte til det Budskab, som vi bringe dem."

Ældste J. P. Olsen siger i et Brev, dateret Hjorring den 14de Juli, at siden han kom til Danmark har han stiftet Bekjendtskab med mange gode Mennesker, som have lyttet med Opmærksomhed til hans Vidnesbyrd. Han skriver: „Vi have indlemmet fem Personer ved Daab i denne Grén siden den 1ste Juni, og Flere staa ved Daabens Bred. Vort Grénsmøde den 12te dennes var vel besøgt af Hellige, og flere Fremmede vare tilstede. Præsident Mickelsen fra Aalborg og Præsident Christiansen fra Aarhus vare ogsaa nærværende."

Ældste P. H. Hansen skriver fra Sorø den 28de Juli: „Jeg har nu lejet et Forsamlingslokale i et godt Strog i Slagelse, og Udsigterne for Evangeliets Udbredelse i denne Grèn ere temmelig lovende, da Flere tilsyneladende ere interesserede i at høre vore Lærdomme."

Ankomst.

Ældste Niels P. Larsen fra Pleasant Grove, Utah, ankom hertil den 20de Juli. Han vil fornemmelig virke blandt sine Slægtninge i Aalborg Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste A. P. Anderson løses fra at præsidere over Stockholms Konference, Ældste Ole Olson fra at arbejde i Gøteborgs Konference, og

Ældste J. P. Olsen fra at arbejde i Aalborg Konferenee, med Tilladelse at rejse tilbage til deres Hjem i Zion. Disse Brødre have trofast virket i deres respektive Virkekredse siden 1889. Vore bedste Ønsker følge dem!

Ældste Fred. Lundberg løses fra at præsidere over Skaane Konference og beskikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra Mexiko.

Da vi tænke, at det vil interessere „Stjernen"s Læsere at høre lidt om de Helliges Stilling i Mexiko, hidsætte vi følgende Uddrag af et Brev fra L. A. Wilson til „Deseret News," dateret Las Palomas, Mexiko, den 29de Maj 1891:

„Der er næppe nogen Ting her, som minder os om vort Utah-Hjem. I Stedet for de vante Bjærge og de dejlige Dale, have vi her uendelige Sletter af rigt Græsland, og kun i det Fjærne ser man af og til nogle Bjærgformationer, eller maaske rettere Høje. Jordbunden her er meget muldrig, men vi trænge til Vand. Casas Grandes Floden, langs hvis Bredder vi have nedsat os, vil om nogle Aar, naar det nodvendige Arbejde er udfort, skaffe os alt Vand, vi behøve, til Overrisling af vore Marker. I Casas Grandes og i Diaz have vi dejlige Kilder, som nogenlunde tilstrækkelig afgiver Vand til vore Marker i den torre Tid. Setlementerne ved Juarez Palomas og Baca Grande have tilstrækkeligt Vand hele Aaret rundt. Den største Ulighed mellem Utah og Mexiko findes i Klimatet. Her have vi kun to Aarstider, som vi kalde den tørre og den vaade. Naar vi om Aftenen sidde i den behagelige Skygge og skue ud over Landskabet uden et Bjærg eller en Plet Sne i Sigte og læse om Snestorme, føle vi os ganske veltilfredse med Tabet af Snestormene, og Reduceringen af de fire Aarstider til to. Regntiden begynder i Almindelighed i Midten af Juli og varer til midt i Oktober. Selv i denne Periode er Morgenen gjærne klar, men om Eftermiddagen have vi øsende Regn. Undertiden have vi ogsaa Regn flere Dage i Træk. I denne Tid vokser Græsset allevegne i rig Overflod. Kreaturerne gaa ude hele Aaret igjennem. Fra Oktober til Januar have vi ofte Regnbyger. Fra Februar til midt i Juli vente vi ikke Regn, og dette er den hedeste Aarstid; alligevel er det ikke overordentligt varmt. Selv naar Solen sender sine Straaler ned over os, er der en vis Kjolighed i Luften, og om Natten kan man godt behove varme Sengklæder. I Staten Chihuohua bo mange af vort Folk. Der saar og planter man tidlig paa Vinteren; omtrent den første Juni begynder Høsten, og Jorden er atter færdig til Plantning igjen. Men det største Gode for de Hellige i Mexiko for Nærværende er John W. Youngs Kæmpeværk at bygge en Jernbane tværs igjennem dette Land, som vil sætte os i Forbindelse med de store Kulminer

og Stillehavskysten paa Vestsiden, og med Mexikan Central-Jernbanesystemet mod Øst. Lad mig prøve paa at beskrive Lokaliteterne. Hr. Youngs Jernbane begynder ved Deming i New-Mexiko. Derfra og til Grænselinjen mellem de Forenede Stater og Mexiko er 35 Mil, og 4½ Mil syd for Grænsen ligger Las-Palomas, den første Station i Mexiko, der har alle Betingelser for at blive en stor Handels- og Fabriksstad. Diaz er det Setlement, hvor de fleste Sidste-Dages Hellige bo. Corvalitos er Centrummet i en Mineralegn, saa overordentlig rig, at man næppe kan forestille sig det. Men af Mangel paa Transportmidler ere Minerne ikke meget bearbejdede. Fra Diaz til Colonia Dublan, tæt ved Casas Grande, hvor de Hellige have en anden stor Koloni, er 60 (engl.) Mil. Fra Dublan gaar Banen ind i Ride de Santa Maria Dalen. Langs hele Linjen til Concepcion, 175 Mil, findes Skove af Fyr, Eg, Løn, Ask og Valnød."

Den amerikanske Indvandringslov.

Om Indholdet af denne nye betydningsfulde Lov, som traadte i Kraft den 1ste April d. A., bringer „Berl. Tid." følgende faktiske Oplysninger:

Udelukkede fra Indvandring er ifølge Lovens Art. 1: Aandssvage, Fattige eller Personer, om hvem det kan forudses, at de vilde falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde; Personer, der lide af en modbydelig, farlig eller smitsom Sygdom; Personer, der ere dømte, fordi de have begaaet en grov Forbrydelse, en for vanærende anseet Forbrydelse, eller en Forseelse, hidført af moralsk Slethed; Personer, som ere Polygamister; Personer, hvis Billet eller Overfart er betalt af Andre, eller som ere blevne understøttede af Andre, da de bestemte sig til at udvandre. Blandt sidstnævnte Klasse er der dog en Del Undtagelser. Saaledes er det tilladt Personer, der leve i de Forenede Stater, at lade Slægtninge eller Venner komme til sig, saafremt de ikke høre til de fra Indvandring udelukkede Personklasser, og saafremt der med Hensyn til dem gaaes frem efter de Forordninger, som Finansministeren (Statskassens Sekretær) udsteder. Ej heller udelukkes ved den nye Indvandringslov Personer, der ere dømte for en politisk Forbrydelse, ligegyldig om hin politiske Lovovertrædelse efter Loven i det Land, fra hvilket vedkommende Person kommer, eller efter Domstolens Kjendelse, betegnes som grov Forbrydelse, vanærende Lovovertrædelse, eller Lovovertrædelse begaaet af moralsk Slethed.

Ifølge Artikel 2 maa ingen Klage angaaende Overtrædelse af Loven af 26de Februar 1885 (i hvilken der er nedlagt Forbud imod at formaa Indvandrere til at komme til de Forenede Stater efter forud indgaaet Kontrakt eller Forpligtelse til et vist Kvantum Arbejde), behandles, blive forligt eller ført til Ende, med mindre den Domstol, som har med disse Sager at gjøre, giver en motiveret Tilladelse dertil.

Ifølge Artikel 3 agtes det lige med en Overtrædelse af Loven af 26de Fe-

bruar 1885, naar der opfordres til Udvandring, eller naar denne søges fremmet ved Løfter om Beskjæftigelse, fremsat i trykte Annoncer og offentliggjorte i en udenlandsk Stat. Den, der indvandrer i Henhold til saadanne Annoncer i de Forenede Stater, skal behandles som Kontraktarbejder og Straffebestemmelserne i Loven af 26de Februar 1885 finde i saadanne Tilfælde Anvendelse. Denne Artikel gjælder dog ikke de amerikanske Staters Indvandringsbureauer, der bekjendtgjør de Betingelser, som de kræve, og de Begunstigelser, de yde for Indvandring.

I Artikel 4 forbydes det Dampskibsfart- og Transport-Selskaber samt Rhedere at opfordre til Indvandring i de Forenede Stater, direkte eller ved Hjælp af Agenter, skriftlig, ved Hjælp af Pieceer eller ved mundtlige Forestillinger. Det er kun tilladt at udstede sædvanlige Forretningsbreve, Cirkulærer, at give Meddelelser, skriftlige eller mundtlige, om Skibenes Fartplaner og Rejsebetingelser. De Selskaber, Rhedere eller Agenter, som overtræde Bestemmelserne i denne Artikel, tiltales og straffes efter Loven af 26de Februar 1885.

I Artikel 5 forøges Antallet af Undtagelser fra Forbud mod Indvandring for saadanne Personers Vedkommende, der staa under Forpligtelse til at arbejde i de Forenede Stater. Forbudet gjælder ikke Privatsekretærer, Tjenere og Tjenestetyende, der kun midlertidig opholde sig i Unionen, ere Udlændinge engagerede af Udlændinge, bosatte i de Forenede Stater; det rammer heller ikke Personer, som arbejde i en industriel Branche, der forudsætter en særlig Dygtighed og Behændighed, og som hidtil ikke er bleven dreven i Forenede Stater. Saadanne Arbejdere rammes ikke af Forbudet, med mindre man havde kunnet erhverve slige Arbejdskræfter i selve Unionen. Forbudet gjælder ej heller for Skuespillere, Kunstnere, Sangere, Foredragsholdere, Tjenere, der ledsage deres Herskab, og Tjenestetyende, Bestillingsmænd ved et Religionssamfund, Personer, som udøve en Virksomhed, der forudsætter en Eksamen eller en Approbation. Lærere ved Skoler og Seminarier samt Personer, der ledsage Paarørende, som agte at tage Ophold i de Forenede Stater.

Ifølge Artikel 6 bliver den, der bringer Emigranter, som efter Lovbestemmelserne ere udelukkede fra Indvandring til de Forenede Stater eller den, som yder sin Hjælp derved, idømt en Pengebøde af 1000 Dollars eller Fængselsstraf indtil et Aar eller begge Straffe.

Ifølge Artikel 7 oprettedes et Embede som »Superintendent of Immigration«, med en aarlig Løn af 4000 Dollars. Denne Embedsmand staar under Finansministeren, til hvem han aarlig skal indgive Beretning om sin Virksomhed.

Artikel 8 foreskriver, at Førerne og Agenterne for de Damp- og Sejlskibe, med hvilke fremmede Indvandrere ankomme, førend disse landsættes, til vedkommende Tilsynsautoritet skulle give Oplysning om enhver Indvandrers Navn, Nationalitet, sidste Hjemsted og Bestemmelse. Embedsmanden foranstalter derpaa ombord i Skibet en Undersøgelse; han har ogsaa Lov til midlertidig at fjerne Emigranterne eller at internere dem, indtil der har fundet en grundig Undersøgelse Sted. En saadan Fjernelse fra Skibet er ikke at betragte som Landsættelse. Lægeundersøgelsen foretages af Marinehospitalets Læger. Naar det er nødvendigt, kunne ogsaa andre Læger anvendes dertil. Tilsynsembedsmanden og hans Assistenter have

Ret til at edfæste Indvandrere, til at forlange Beviser for Retten til Indvandring og til at affige Kjendelsen paa Grundlag af disse Undersogelser. Superintendenten har at drage Omsorg for, at Indvandrerne under en saadan Undersogelse, efterat Vedkommende midlertidig ere fjernede fra Skibet, faa passende Opholdssted og Forplejning. Mod Tilsynsautoriteternes Kjendelse kan der, naar den gaar ud paa et Indvandringsforbud, appelleres til Superintendenten, og dennes Kjendelse kan atter revideres af Finansministeren. Indvandrerne skulle sættes iland paa officielt fastsatte Steder og til fastsatte Tider. Det er Tilsynsautoriteternes og Skibsagenternes Pligt at sorge for, at Landsætningen kan finde Sted paa visse Steder og Tider. Forsætlig Krænkelse af eller Skjødesloshed med Hensyn til denne Forskrift straffes med de i Art. 6 angivne Straffe. Finansministeriet skal udstede Forordningerne angaaende Tilsynet med Indvandringen over Grænserne af Kanada, britisk Columbia og Mexiko. Disse Forordninger skulle imidlertid være affattede saaledes, at de ikke lægge Hindringer ivejen for Rejsende. I Artikel 10 bestemmes, at alle Indvandrere, som i Modstrid med Bestemmelser i Loven, komme til de Forenede Stater, om muligt straks skulle sendes tilbage med det Skib, fra hvilket de ere gaaede i Land. Omkostningerne ved deres Ophold i Land og ved deres Tilbagerejse, skulle bæres af vedkommende Skibs Rheder. Enhver Skibskaptain, Agent, Skibsrheder eller Modtager, der vægrer sig ved atter at tage saadanne Indvandrere ombord, som forsommer at vaage over, at de forblive ombord, som rejser Vanskeligheder mod at bringe dem tilbage til deres Udgangspunkt eller som ikke vil betale Omkostningerne ved deres Underhold ombord, skal straffes for hvert enkelt Tilfælde med en Pengebøde af 300 Dollars. Forend denne Bøde er betalt, maa Skibet ikke udklareres fra nogen Havn i de Forenede Stater.

I Artiklen 11 bestemmes, at en Indvandrer, der har omgaaet Lovbestemmelserne og er kommen i Land, endnu i Lobet af et helt Aar kan tilbagesendes paa den Persons Bekostning, der har foranlediget Indvandringen, eventuelt paa de Forenede Staters Bekostning. Indvandrere, der inden Udlobet af et Aar efter Indvandringen falde det offenlige Fattigvæsen til Byrde paa Grund af Forhold, der straks have vist sig ved Landsætningen, skulle behandles som lovstridigt indvandrede Personer og sendes tilbage.

Utah Nyheder.

„Bikuben." Det i Salt Lake City udkommende dansk-norske Blad „Bikuben," er fornylig solgt af A. W. Winberg til P. O. Thomassen, der i flere Aar har været Medarbejder ved Bladet. Han lader nu „Bikuben" udkomme i det dobbelte Format. Til Lykke!

Professor Anton Pedersen er af Direktionen for Deseret Universitet bleven valgt til Musikinstruktør ved Universitetet for det kommende Skoleaar. Da denne Læreanstalt er den bedste af sit Slags i Klippebjergene, og Professor Pedersen er en af Utahs dygtigste Musikere, kunne vi med Rette tilfoje: Den rette Mand paa det rette Sted!

Herren kommer.

Mel.: Vesku en broget Folkevrimmel.

Vaagn op og hør o faldne Skarer,
Et herligt Budskab lyder nu;
Fra Himlen Gud sig aabenbarer,
Til Engles Fryd, men Babels Gru.
Se Nattens Mørke nu forsvinder
For Østens lyse Morgenskjær;
En Herrens Hviledag oprinder,
Mens Verden skjælver med sin Hær.

Tænk Ven! Vor Gud vil gjæste Jorden
— Som han fra Bjærget for i Sky —
Paa Tusindaarets skjønne Morgen
Han gjæste vil vor Jord paany.
Vaag derfor Ven, hvor tør Du sove,
Se Lynets Glans, hør Tord'nens Brag,
Staa op, tilbed! Din Gud højlove
For Herrens store Trængselsdag.

Hør Raabet nu: Din Konge kommer,
Se Banner rejst paa Bjergets Top;
Som Træets Blad forkynder Sommer,
Saa se nu Skarer vandre op,
Med Aandens Lys og Troens Lampe
De vente vil den Konge stor;
Og Fjender, som i Vrede stampe,
Hans Harme feje vil fra Jord.

Staa stille, mærk, nu ryster Jorden,
Snart Bjerge smelte for hans Blik,
Som Glansen af en Sommermorgen,
For Zion Herrens Lys opgik.
Dens Fjender snart som Avner spredes,
Og Babel styrter om i Grus,
Men Zion for sin Gud beredes,
Han kommer til sit Tempelhus.

P. A. Nielsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).